

Eftersom producenter og udøvende kunstnere i henhold til artikel 10, stk. 2, i direktivet skal behandles på lige fod med forfattere, er Det Forenede Kongerige ikke berettiget til at afskære dem retten til at oppebære et rimeligt vederlag, når en optagelse bliver udsendt i programmer, der modtages af ikke-betalende lyttere og seere ved antennemodtagelse eller gennem kabelnet, som fastsat i punkt 18 i schedule 2 i Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Efter Kommissionens opfattelse rækker kriteriet om et ikke-betalende publikum, som det er defineret i førnævnte bestemmelse, langt ud over undtagelsesbestemmelsen i direktivets artikel 10.

Følgelig gør Kommissionen gældende, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til fællesskabsretten og i særdeleshed i henhold til artikel 8, stk. 2, i direktiv 92/100/EØF, idet retten til at oppebære et rimeligt vederlag ikke gælder undtagelsesfrit for udøvende kunstnere, når et ophavsretligt beskyttet værk transmitteres eller formidles til ikke-betalende lyttere og seere.

(¹) EFT L 346, s. 61.

Sag anlagt den 19. december 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-460/02)

(2003/C 55/17)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. december 2002 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Mikku Huttunen og Antonio Aresu, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 96/67/EF af 15. oktober 1996 om adgang til ground-handlingmarkedet i Fællesskabets lufthavne (¹), i det omfang der i lovdekret nr. 18 af 13. januar 1999

— ikke er indsat en bestemmelse om den maksimumsperiode for udvælgelse af leverandører til ground-handling, der er fastsat til syv år i direktivets artikel 11, stk. 1, litra d),

— i artikel 14 er fastsat en social foranstaltning, der er uforenelig med direktivets artikel 18,

— i artikel 20 er indsat overgangsbestemmelser, der ikke er tilladt efter direktivet.

- b) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I artikel 11 i lovdekret nr. 18 af 13. januar 1999 er der ikke fastsat nogen maksimumsperiode, for hvilken leverandører udvælges i de lufthavne, hvor adgangen til markedet sker via en udvælgelsesprocedure. Ikke desto mindre er denne periode i artikel 11, stk. 1, litra d), i direktiv 96/67/EF udtrykkeligt fastsat til syv år. Kommissionen er derfor af den opfattelse, at den manglende begrænsning af varigheden af kontrakterne om ground-handlingydelse i italienske lufthavne er uforenelig med de forpligtelser, der følger af direktivet.

Medlemsstaterne har i henhold til artikel 18 i direktiv nr. 96/67/EF adgang til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre beskyttelsen af arbejdstagernes rettigheder. Disse foranstaltninger må dog ikke hindre anvendelsen af direktivet selv og må ikke opstille hindringer for anvendelsen af andre fællesskabsretlige bestemmelser. Sagt med andre ord: Beskyttelse af arbejdstagernes rettigheder er ganske vist tilladt i henhold til artikel 18 i direktiv 96/67/EF, men kun under forudsætning af, at de ikke modarbejder en effektiv anvendelse af direktivet, for så vidt angår ground-handlingydelse. I henhold til artikel 14, stk. 1, i dekret 18/99 skal der træffes foranstaltninger, der sikrer, at beskæftigelsesniveauet hos den tidligere leverandør kan opretholdes, og at ansættelsesforholdene kan videreføres. Den omhandlede bestemmelse indeholder således i stykke to en forpligtelse til at overføre personale, hver gang der sker en »overførsel af aktiviteter« vedrørende en eller flere kategorier af ground-handlingydelse, der er omhandlet i bilag A og B. En bestemmelse af denne art overskrider klart den beskyttelse, der allerede er tilsikret ved Rådets direktiv 77/187/EØF (²) af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter, som ændret ved Rådets direktiv 98/50/EF (³) af 29. juni 1998, og kodificeret ved Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 (⁴). Kommissionen har på den baggrund konkluderet, at artikel 14 i dekret 18/99 går ud over det, der må anses for at være acceptabelt for at sikre arbejdstagernes rettigheder i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 18 i direktiv 96/67/EF.

Artikel 20 i dekret 18/99 omhandler ansættelseskontrakter, hvori der er fastsat forskellige organisatoriske strukturer eller kontraktbetingelser, der er gældende pr. 19. november 1998. Disse ansættelseskontrakter gælder for de ansatte hos brugere, der udfører andre egen-handlingydelse end dem, der er omfattet af direktivet. Disse kontrakter gælder fortsat og uforandret, indtil de udløber, dog højst i seks år. De virksomheder, der har »forskellige organisatoriske strukturer«, har i virkeligheden tilladelse til i praksis at tilbyde egen-handlingydelse sideløbende med andre erhvervsdrivende, der leverer egen-handlingydelse, og leverandører af tjenesteydelse.

Direktivet indeholder klare definitioner af leverandører af ground-handlingydelse: Leverandører af ground-handlingydelse til tredjemand og brugere, som udfører egen-handling. De, der ikke opfylder de kriterier til egen-handling, der er fastsat i artikel 2, litra f), kan kun drive virksomhed i form af leverancer af tjenesteydelse til tredjemand. Desuden er der i direktivets artikel 7, stk. 2, og artikel 11 fastsat særlige procedurer, der skal følges med henblik på udvælgelse af erhvervsdrivende, som udfører egen-handling, og leverandører af ground-handlingydelse til tredjemand. Det må på denne baggrund konstateres, at bestemmelserne i artikel 20 er i modstrid med disse forpligtelse.

(¹) EFT L 272 af 25.10.1996, s. 36.

(²) EFT L 61 af 5.3.1977, s. 26.

(³) EFT L 201 af 17.7.1998, s. 88.

(⁴) EFT L 82 af 22.3.2001, s. 16.

Sag anlagt den 23. december 2002 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Sverige

(Sag C-463/02)

(2003/C 55/18)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. december 2002 anlagt sag mod Kongeriget Sverige af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved E. Traversa og K. Simonsson, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Sverige har tilsidesat sine forpligtelse i henhold til artikel 11 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF(¹) af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregnings-

grundlag, idet det ikke opkræver merværdiafgift af støttebeløb, der ydes i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 603/95 (²) af 21. februar 1995 om den fælles markedsordning for tørret foder.

2. Kongeriget Sverige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De tre betingelse for, at tilskud skal medregnes i beskatningsgrundlaget, er opfyldt. Det fremgår klart af forordning nr. 603/95, at kun virksomheder, der forarbejder frisk foder, og ikke producenter af frisk foder kan få støtte, samt at forarbejdningsvirksomhederne både indgår salgsaftaler med virksomheder, der anvender tørret foder (levering af varer), og forarbejdningsaftaler med producenter af frisk foder (tjenesteydelse). I det foreliggende tilfælde er det tvivlsomt, at det interventionsorgan, der udbetaler støtten i medfør af forordning nr. 603/95, er tredjemand i forhold til forarbejdningsvirksomheden og køberen, og at interventionen sker i overensstemmelse med en fremgangsmåde for bevilling af offentlige tilskud.

Det ville være en alt for indskrænkende fortolkning af sjette direktivets artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), blot at medregne de støttetyper, der beregnes ud fra produkternes pris, i beskatningsgrundlaget for merværdiafgiften. Med sin generelle henvisning til »tilskud, der er direkte forbundet med [de afgiftspligtige transaktioners] pris« har fællesskabslovgiveren reelt haft til hensigt at inddrage al støtte, der direkte er forbundet til godets eller tjenesteydelsens pris, under beskatningsgrundlaget for merværdiafgiften, det vil sige de tilskud, der direkte påvirker størrelsen af leverandørens vederlag. Disse tilskud skal for deres vedkommende have en direkte forbindelse eller årsagssammenhæng med præcist angivne og kvantificerbare leveringer af goder eller tjenesteydelse, dvs. at støtten udbetales, hvis og i det omfang goderne og tjenesterne faktisk afsættes på markedet. Tilskuddet har derfor en direkte indvirkning på produktets salgspris. På grundlag af en fortolkning af sjette direktivets artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), der ikke er restriktiv, og i overensstemmelse med bestemmelsens generelle formål, nemlig at lægge afgift på hele det vederlag, som helt eller delvist betales af en person — uanset hvilken — og som leverandøren faktisk modtager som følge af, at et gode eller en tjenesteydelse afsættes, fremgår det klart, at hensigten er, at tilskud skal medregnes i beskatningsgrundlaget for merværdiafgiften.

(¹) EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

(²) EFT L 63 af 21.3.1995, s. 1.